

עין משפט
גזר מצוה

בז א מיי פ"ז מהל' יבום הלה טז פננ עשין נא טו"ע אה"ע סי' קעה סעיף יג:
בז ב ג מיי פ"ז מהל' גירושין הלה כג פננ עשין ג טו"ע אה"ע סימן קטן סעי' ו:
בח ד מיי שם פ"ז הלה ה סמג שם טו"ע אה"ע סי' קב סעיף ד:

✠✠✠

מוסף רש"י

שני אחין חרשין. יעשוהוין שוין צין שזן פקחות צין שזן חרשות צין אחת פקחת ואחת חרשת, שהרי ניסחמן לעלוהין גרמיה, וכן שמי חרשות ניסחמן גרמיה ואש"פ שזן פקחין, או אחד פקח ואחד חרש יעשוהוין, שזין הילכן יוצאה הייתה משום אחות אשה (יבמות ק"י) דהואל ושמיון חרשות צין שזן חרשים, קדושו' וז ענין קדושו' וז, ואמון קדושין דלשמו ומפקעין זיקה (שם ק"ב), ואם הוי גבריות, ומת אחד מהן יבטעם השני, דלאו בר חליה הוא או היא אינה בת חליה (שם ק"ב) שאין חליה גתתסת וחרש שאין נאמר ואחר, קן אס רלו יוצאו גט, דלמא גט גרמיה ומפקעין יעשוהין דדייה חיקת אחיו דהוא גרמיה (שם ק"ב). גרשיות לא יוציא. גמילה מפרש שלג ינהנו זה מנהג הפקר ותקנתא דרענן היא (שם). נתחרש הוא, אלא קדושין, הואל וקדושה גמורים היו לא יוצא עולמית (שם), מילי לא מומסרין לשליח. אן דזכרים כה להיות חחרים וממסרים לאחר (דע"פ כס). כתב סופר ועד כשר. כלומר כתב סופר ותסת עד אחד כשר (לקמן פ"ח). חתום סופר שנינו. הוי כתב סופר דקתני, תסת הוא, שאם תסת הסופר נעז עד אחד עתו כשר (דע"פ פ"ח) דהוא להו ב' עדים, ואשמועינן מתניתין דלא חיישנן למינן העצל לא זיה שחתום הסופר אלא אמר לעים אמר לוספר אמרנו ופלוני ופלוני וחתמו ותמו הניקן שלוחא לביטולא דספרא ואשתמוהו, להא לא חיישין (לקמן פ"ח).

✠✠✠

פסקי ר"ד

קדושי תורה ואין לו כח להפקיעם לא ברמיה ולא בכחבו וק' לרב כהנא אמר רב ומהדר תנאי הוא דתנאי ארשב"ב בד"א בחרש מעיקרו אבל פקח נתחרש הוא כתב ואחרים חותמין על כתב ידו. פי' בד"א שאין סומכין על כתב ידו אלא בחרש מעיקרא שלא למד לכתוב מדעת אבל פקח ונתחרש שלמד הכתיבה בעודו פקח סומכין על כתבו והוא כותב הגט ואחרים חותמין עליו ונותנו לאשורו ומפקיע קדושי פקחותיו כרב כהנא אמר רב: ומקשה חרש

מעיקרו לא אדרבה (מיקלל) כשם שכנס ברמיה כך מוציא ברמיה ובכל רמזיו סומכין וכ"ש על כתיבתו ומהדר אי באשתו הכי נמי הכא

כשם שכנס ברמיה כך מוציא ברמיה אלא דנפלה ליה מאחיו פקח נמצא עכשיו דפליגי רבנן ורשב"ג בכתיבת

החרש דרבנן סבירי חרש לא יעצילו רמזיו ולא כתיבתו לגבי גט וכגון שכנס בעורו פקח שקדושיו קדושי תורה

עא:

אי נמי לבדרבי יצחק, איזי נמי דייק עולמית לכדריז יצחק צפרק חרש (יבמות ק"ג): דקאמר התם אף אןן נמזי תנינא (ט) כדריז יצחק ודייק מדקמני עולמית גבי נשטטה ולא תנא גבי גישטת היא אלא

דהכא דייק מדקמני עולמית אתרווייהו אנתחרש ונשטטה הא דקמני ליה אחרש אשמועינן אפי' יכול לדבר ע"י כתב ואנשטטה לכדריז יצחק ורב פפא דמי דמ"מ איכא למימר דלא אתא עולמית אלא לכדריז יצחק גרידא: **הבא במאי** עסקינן דלא אמר תנו. וא"ת א' וכי לא ידע שיקשה לו עד שיאמר תנו מיבעי ליה דמכח זה דקדק תחלה דסיפא כרזי יוסי מדקמני עד שיאמר לסופר כתוב ולא קמני עד שיאמר תנו וי"ל דהמתרן סבר דלהכי לא תנא עד שיאמר תנו משום דכבר שמעינן ליה מדיוקא דרישא דקמני כתבו משמע הא אמר תנו ונתנין ולהכי אשמועינן בסיפא דזכתבו לא מהני עד שיאמר לסופר כתוב וטעמא דרישא קמפרש דלהכי לא מהני מה שעשו אחרים בלשון כתוב משום דמילי לא מיתסרין לשליחי' ולא מהני עד שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתומו ופריך עד שיאמר תנו מביעי ליה דכיון דלא שמעינן ליה אלא מדיוקא דרישא הוה ליה למיתני בסיפא כהדיא עד שיאמר תנו: **הבא במאי** עסקינן דלא אמר לתלתא. ה"ז תימא וכי לא ידע שיקשה לו עד שיאמר לג' מביעי ליה ועוד דאי בדלא אמר לתלתא מאי אכירא כתבו תנו נמי לא מהני וי"ל דשטתא מוקי רישא בכל ענין צין אמר לג' צין אמר לשלשה ומשום שלשה נקט כתבו דהא אס אמר תנו ונתנין ולהכי לא מני' למיתני בסיפא עד שיאמר לשלשה דהא בשלשה נמי מיירי דכתבו לא מהני אפי' בשלשה ומ"מ פריך דה"ל למיתני בסיפא ולפרש כהדיא עד שיאמר לשלשה תנו: **הבא במאי** עסקינן דלא אמר אמרו. סלקא דעתא דלא שייך לאקשויי עד שיאמר אמרו מיבעי ליה דניחא ליה למניקט דומיא דרישא שהצטל מזה לעדים עצמם לעשות אצל אומר אמרו אומר לאחרים שיאמרו לעדים לעשות וא"ת השתא דמוקי לה כרזי יוסי אמאי נקט כתבו הוה ליה למיניקט תנו? וכ"ש כתבו? וזה כיון דכתבו לאו דוקא והוא הדין תנו נימא דהוא הדין נמי אמרו ותיתי שפיר סיפא עד שיאמר לסופר כתוב כו' ויש לומר דלא חש למיתני תנו דמסיפא שמעינן דהוא הדין תנו מודלא תנא עד שיאמר תנו: ומשום

דאפילו לשלשה נמי אע"ג דלא אמר כתבו צריכין הס עצמם לכתוב ומתניתין נקטת כתבו משמע דאי לא אמר כתבו לא היו פסיל האי גיטא וכגון שהיו שלשה ורבי מאיר היא: **דאמר מילי מימסרין לשליח**. דרך ארץ הוא לעשות שליח דזכרים והוי נמי דזכרים שלוחו של אדם כמותו הלכך היכא דהו ג' דאיכא למימר עשאן צ"ד לומר לאחרים (ט) אמרו לסופר ויכתבו ולעדים ויחתמו: **עד שיאמר לסופר כתוב**. משמע דאין לך דד היתר לומר לאחרים לכתוב אלא השומע מפיו הוא יכתוב ואפילו שלשה ואפי' לא אמר כתבו: **הא במאי עסקינן**. הך סיפא דקמני עד שיאמר לסופר עצמו: **דלא אמר סנו**. בלא כתבו והכי קאמר האומר כתבו אינו כשר אלא א"כ אמר לסופר עצמו: **אי הכי**. כיון דאיכא דד היתר לומר לאחרים הכי איבעי ליה למיתני אינו גט עד שיאמר תנו בלא כתבו וכל שכן פשיטא דכי אמר לסופר עצמו אלא ודאי דוקא קאמר סיפא בזאומר תנו: **והכא במאי עסקינן דלא אמר לשלשה**. ובשנים מודה ר"מ דאפילו אמר תנו כותצין הן עצמן דלא עשאם צ"ד: **אלא כולה רבי יוסי היא**. והא דנקט צרישא כתובו לאו למידק דאילו אמר תנו בלא כתבו אומרים לאחרים ויכתבו אלא היינו טעמא דפסול דלא אמר אמרו והכי דייקת מינה טעמא דלא אמר אמרו הא אמר לשנים אמרו לפלוני ופלוני ויכתבו אמרו ופלוני ויחתמו ואמרו לאותו סופר וכתב ולאותן עדים וחתמו שפיר דמי דמודי רבי יוסי בזה שהרי עשאן שלוחין לכן: וא"ר ירמיה חסם סופר שנינו. לא תימא דמתכשר גט בחתימת עד אחד וכתב יד סופר שני אלא הכי קאמר חסם הסופר בגט עד ועד שני עמו כשר: **ואמר רב חסדא**. מתני' דמכשר להחמים סופר בגט: **אחד**

שיאמר לסופר כתוב כו' ויש לומר דלא חש למיתני תנו דמסיפא שמעינן דהוא הדין תנו מודלא תנא עד שיאמר תנו:

דאפילו לשלשה נמי אע"ג דלא אמר כתבו צריכין הס עצמם לכתוב ומתניתין נקטת כתבו משמע דאי לא אמר כתבו לא היו פסיל האי גיטא וכגון שהיו שלשה ורבי מאיר היא: **דאמר מילי מימסרין לשליח**. דרך ארץ הוא לעשות שליח דזכרים והוי נמי דזכרים שלוחו של אדם כמותו הלכך היכא דהו ג' דאיכא למימר עשאן צ"ד לומר לאחרים (ט) אמרו לסופר ויכתבו ולעדים ויחתמו: **עד שיאמר לסופר כתוב**. משמע דאין לך דד היתר לומר לאחרים לכתוב אלא השומע מפיו הוא יכתוב ואפילו שלשה ואפי' לא אמר כתבו: **הא במאי עסקינן**. הך סיפא דקמני עד שיאמר לסופר עצמו: **דלא אמר סנו**. בלא כתבו והכי קאמר האומר כתבו אינו כשר אלא א"כ אמר לסופר עצמו: **אי הכי**. כיון דאיכא דד היתר לומר לאחרים הכי איבעי ליה למיתני אינו גט עד שיאמר תנו בלא כתבו וכל שכן פשיטא דכי אמר לסופר עצמו אלא ודאי דוקא קאמר סיפא בזאומר תנו: **והכא במאי עסקינן דלא אמר לשלשה**. ובשנים מודה ר"מ דאפילו אמר תנו כותצין הן עצמן דלא עשאם צ"ד: **אלא כולה רבי יוסי היא**. והא דנקט צרישא כתובו לאו למידק דאילו אמר תנו בלא כתבו אומרים לאחרים ויכתבו אלא היינו טעמא דפסול דלא אמר אמרו והכי דייקת מינה טעמא דלא אמר אמרו הא אמר לשנים אמרו לפלוני ופלוני ויכתבו אמרו ופלוני ויחתמו ואמרו לאותו סופר וכתב ולאותן עדים וחתמו שפיר דמי דמודי רבי יוסי בזה שהרי עשאן שלוחין לכן: וא"ר ירמיה חסם סופר שנינו. לא תימא דמתכשר גט בחתימת עד אחד וכתב יד סופר שני אלא הכי קאמר חסם הסופר בגט עד ועד שני עמו כשר: **ואמר רב חסדא**. מתני' דמכשר להחמים סופר בגט: **אחד**

סומכין על כתיבתו כמו שאין סומכין על רמזותיו להפקיע קדושי פקחות: **במתני'** אמרו לו בכתוב גט לאשתך אמר להם כתובו אמרו לסופר וכתב ולעדים וחתמו אף על פי שכתבוהו וחתמוהו ונתנהו לו וחזר ונתנו לה הרי הגט בטל עד שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ודייקנן טעמא דלא אמר תנו הא אמר תנו (ומתקן ומתני' בני ר' מאיר היא דאמר מילי ממסרין לשליח אימא סיפא עד שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ואתאן לר' יוסי דאמר מילי לא מימסרין לשליח

מי שאחזו פרק שביעי גימין

שני אחין חרשים. כיון דהם חרשים לא איכפת לן בנשותיהן אס הן (א) (י) אחת פקחות דמ"מ הס לא כנסו אלא ברמיה: **וכן שמי אחיו חרשות**. לא איכפת לן בפקחות של בעלים דהן לא נכנסו אלא ברמיה לפיכך פטורות מן החליה דיוצאה משום אחות אשה דכל עריות פטורות מן החליה: **ואם היו נכריות**.

ומת אחד מהן השני אינו יכול לחלוץ מפני שהוא חרש או שהיא חרשת ואינה יכולה לומר מאן יבמי אלא (י) יכנסו: **ואם רלו להוציאן**. אחרי כן יוצאו דלתי גט חרש ומפקע זיקת קידושי חרש אלמא היכא דנפלה ליה מאחיו חרש מפיק ולא גזרינן אטו אחיו פקח: **דשנינו מעיקרא**. דנפלה ליה מאחיו פקח: **חלוקין עליו חזיריו**. דאפי' פקח ונתחרש אינו יכול לגרש ואפי' יודע לכתוב ולא תימא דרשב"ג מפרש מילמיה דתנא קמא דהכי שמיע ליה לרבי יוחנן דמיפגל פליג: **נישטת**. היא משניסת: **לא יוציא**. אסור להוציאה. ואע"פ שפקחת ונתחרשה יוצאה דאשה לא בעינן דעתה שהרי יוצאה לרצונה ושלא לרצונה היכא דנשטת אמור רצון לא יוציא דכיון שאינה יודעת לשמור עצמה ינהגו זה הפקר בזנות וכן מפרש לקמן י': **ואע"ג דחריף**. אצל מדבר מתוך הכתב לא ממעט: **אי נמי**. האי עולמית לכדריז יצחק אתא למידק מינה מדקמני סיפא עולמית ורישא לא תנא עולמית משום דרישא דרצנן כדריז יצחק וסיפא דאורייתא דגזי מגרש צעינן דעמו שהאש אינו מוציא אלא לרצונו: **אפיקתם בעל כרחם**. מתגרשת ואע"פ שלא מדעתה: **במתני' אמרו לו**. לבריא או לשכיר מרע חסם: **נכסו גט לאשקדן**. שלא תזקק ליבם: **ואמר להם כמותו**. והם אמרו לו לסופר כו': **גב' טעמא דלא אמר להם סנו**. בלא כתבו דכיון דלמר להם כתבו מקפיד היה דזכר שלא יאמרו לאחר ויכתבו שזושת הוא לו לגלות שאינו יודע לכתוב גט ובהא אפי' ר"מ מודה י' לקמן צפרק התקבל שאם אמר כתבו גט לאשתי אפילו אמר לצ"ד לא עשאם צ"ד להרשות את אחרים על כך: **הא אמר סנו**. גט לאשתי ולא אמר כתבו אומרים לאחרים ויכתבו ויגט דשאן צ"ד. ועל כרחין כגון שהיו שלשה דאילו לשנים אפי' ר"מ מודה שאפי' לא אמר כתבו אלא תנו צריכים הס עצמם לכתוב

דהכי תנן לקמן(ט) אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו ותנו גט לאשתי יכתבו הס עצמם ותנו אצל אמר לשלשה תנו יאמרו לאחרים ויכתבו ומפני שעשאם צ"ד דברי ר"מ ופליג רבי יוסי עליה ויכתבו ויחתמו משמע דאי לא אמר כתבו לא היו פסיל האי גיטא וכגון שהיו שלשה ורבי מאיר היא: **דאמר מילי מימסרין לשליח**. דרך ארץ הוא לעשות שליח דזכרים והוי נמי דזכרים שלוחו של אדם כמותו הלכך היכא דהו ג' דאיכא למימר עשאן צ"ד לומר לאחרים (ט) אמרו לסופר ויכתבו ולעדים ויחתמו: **עד שיאמר לסופר כתוב**. משמע דאין לך דד היתר לומר לאחרים לכתוב אלא השומע מפיו הוא יכתוב ואפילו שלשה ואפי' לא אמר כתבו: **הא במאי עסקינן**. הך סיפא דקמני עד שיאמר לסופר עצמו: **דלא אמר סנו**. בלא כתבו והכי קאמר האומר כתבו אינו כשר אלא א"כ אמר לסופר עצמו: **אי הכי**. כיון דאיכא דד היתר לומר לאחרים הכי איבעי ליה למיתני אינו גט עד שיאמר תנו בלא כתבו וכל שכן פשיטא דכי אמר לסופר עצמו אלא ודאי דוקא קאמר סיפא בזאומר תנו: **והכא במאי עסקינן דלא אמר לשלשה**. ובשנים מודה ר"מ דאפילו אמר תנו כותצין הן עצמן דלא עשאם צ"ד: **אלא כולה רבי יוסי היא**. והא דנקט צרישא כתובו לאו למידק דאילו אמר תנו בלא כתבו אומרים לאחרים ויכתבו אלא היינו טעמא דפסול דלא אמר אמרו והכי דייקת מינה טעמא דלא אמר אמרו הא אמר לשנים אמרו לפלוני ופלוני ויכתבו אמרו ופלוני ויחתמו ואמרו לאותו סופר וכתב ולאותן עדים וחתמו שפיר דמי דמודי רבי יוסי בזה שהרי עשאן שלוחין לכן: וא"ר ירמיה חסם סופר שנינו. לא תימא דמתכשר גט בחתימת עד אחד וכתב יד סופר שני אלא הכי קאמר חסם הסופר בגט עד ועד שני עמו כשר: **ואמר רב חסדא**. מתני' דמכשר להחמים סופר בגט: **אחד**

דהכי תנן לקמן(ט) אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו ותנו גט לאשתי יכתבו הס עצמם ותנו אצל אמר לשלשה תנו יאמרו לאחרים ויכתבו ומפני שעשאם צ"ד דברי ר"מ ופליג רבי יוסי עליה ויכתבו ויחתמו משמע דאי לא אמר כתבו לא היו פסיל האי גיטא וכגון שהיו שלשה ורבי מאיר היא: **דאמר מילי מימסרין לשליח**. דרך ארץ הוא לעשות שליח דזכרים והוי נמי דזכרים שלוחו של אדם כמותו הלכך היכא דהו ג' דאיכא למימר עשאן צ"ד לומר לאחרים (ט) אמרו לסופר ויכתבו ולעדים ויחתמו: **עד שיאמר לסופר כתוב**. משמע דאין לך דד היתר לומר לאחרים לכתוב אלא השומע מפיו הוא יכתוב ואפילו שלשה ואפי' לא אמר כתבו: **הא במאי עסקינן**. הך סיפא דקמני עד שיאמר לסופר עצמו: **דלא אמר סנו**. בלא כתבו והכי קאמר האומר כתבו אינו כשר אלא א"כ אמר לסופר עצמו: **אי הכי**. כיון דאיכא דד היתר לומר לאחרים הכי איבעי ליה למיתני אינו גט עד שיאמר תנו בלא כתבו וכל שכן פשיטא דכי אמר לסופר עצמו אלא ודאי דוקא קאמר סיפא בזאומר תנו: **והכא במאי עסקינן דלא אמר לשלשה**. ובשנים מודה ר"מ דאפילו אמר תנו כותצין הן עצמן דלא עשאם צ"ד: **אלא כולה רבי יוסי היא**. והא דנקט צרישא כתובו לאו למידק דאילו אמר תנו בלא כתבו אומרים לאחרים ויכתבו אלא היינו טעמא דפסול דלא אמר אמרו והכי דייקת מינה טעמא דלא אמר אמרו הא אמר לשנים אמרו לפלוני ופלוני ויכתבו אמרו ופלוני ויחתמו ואמרו לאותו סופר וכתב ולאותן עדים וחתמו שפיר דמי דמודי רבי יוסי בזה שהרי עשאן שלוחין לכן: וא"ר ירמיה חסם סופר שנינו. לא תימא דמתכשר גט בחתימת עד אחד וכתב יד סופר שני אלא הכי קאמר חסם הסופר בגט עד ועד שני עמו כשר: **ואמר רב חסדא**. מתני' דמכשר להחמים סופר בגט: **אחד**

סומכין על כתיבתו כמו שאין סומכין על רמזותיו להפקיע קדושי פקחות: **במתני'** אמרו לו בכתוב גט לאשתך אמר להם כתובו אמרו לסופר וכתב ולעדים וחתמו אף על פי שכתבוהו וחתמוהו ונתנהו לו וחזר ונתנו לה הרי הגט בטל עד שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ודייקנן טעמא דלא אמר תנו הא אמר תנו (ומתקן ומתני' בני ר' מאיר היא דאמר מילי ממסרין לשליח אימא סיפא עד שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ואתאן לר' יוסי דאמר מילי לא מימסרין לשליח

מסורת הש"ס

(א) יבמות קי' קיב'.
(ב) ס"א אלמא לא גזרינן חרש אטו פקח, (ג) שם,
(ד) שם קיג'.
(ה) ונעיל טט.
(ו) ש"ג,
(ז) אמר אביי אין רישא ר"מ וסיפא ר"י רבא אמר כולה ר"מ ס"א מ"ד,
(ח) בכתי' נוסף: תנן,
(ט) ונעיל סו: לקמן ע"ג,
(טו) נעיל סו: לקמן סו: פז',
(י) ונעיל סו: לקמן פת"ל,
(יא) ג"ל לחיות,
(יב) רש"ש,
(יג) דפפור' ותי' רש"ש,
(יד) כרש"י עכר"ף יבום,
(טו) כרש"י עכר"ף נגש',
(יז) ונלפניו היא נוסף ד"ה: לא יוצא עולמית. דקדושין גמורין היו ואין לו דעת לנלוות הא פת"ל סו: פ"י מוס' נעיל נ"פ התקבל,
(טו) ונלפניו היא פת"ל סו: א' (טו) ג"ל יאמרו. רש"ש,
(יז) עי' רש"ש,

✠✠✠

הגהות הב"ח

(א) ש"ש ד"ה שני אחין וכו' אס הן פקחות ל"ל חס' אחת תחת מתקן:
(ב) תוס' ד"ה אי מני וכו' נמי תימא לדריז יצחק:

✠✠✠

מוסף תוספות

א. סוגיא זו משונה, דמאי ס"ד לשנינו. תוס', ה"א"ש.
ב. דפסול, דהוי ברותא טפי. ר"ן.
ג. ואכתי כח למידק מינה הא אמרו כשר. ר"ן.

✠✠✠

פסקי ר"ד (המשך)

דאי בחרש מעיקרו ליכא מאן דפליג דכשר שכנס ברמיה כן מוציא ברמיה ואתא רשב"ג למימר איוז כתיבת חרש אין סומכין עליה בחרש מעיקרו שלא למדה מדעת אותה כתיבה ודאי לא מהניא גבי יבמות שנפלה לפניו מאחיו פקח שאין ביאתו וגיתו חשובים להפקיע זיקה דאורייתא ואפילו ע"י כתב אבל בכתיבת פקח ונתחרש שלמדה בעודו פקח מהניא כתיבתו לאחר שנתחרש להפקיע קדושי פקחותו ואע"פ שרמזיו אין מועילין כתיבתו מועלת ורב כהנא אמר רב דאמרי כרשב"ג: אי"ר יוחנן חלוקין עליו חזיריו על רשב"ג. פי' היא הבריייתא שהבאנו למעלה ואתא ר' יוחנן למימר דרשב"ג דאמר בדי"א בחרש מעיקרו לאו לפורשי דת"ק קאמר ולא אתי לאיפלוגי עליה אלא קים ליה לר' יוחנן דמיפליג פליגי: אמר אביי אף אןן נמי תנינא נשחטת לא תצא. פי' מפני שאין לה יד ואין לה דעת לממור גיטה. נתחרש הוא או נשחטה לא יוציא עולמית מאי עולמית לאו אע"ג שיכול לדבר מתוך הכתב שאין לחלק בין כתיבתו לשאר רמזיו וכיון דרבנן פליגי עליה דרשב"ג וסתם מתני' דיבמות נמי פליגא עליה הלכך כסתם מתני' ולקמן בפרקין נמי אמרינן לאפקוק מדרב כהנא אלמא לית להכתא כותיה שאין